

nuestra patria venían, como españoles que le enviaban sus cazas.

Excusado parece decir por conclusión que muchas sociedades científicas así inglesas como extranjeras se honraban con el nombre de Mac Lachlan. Entre las primeras bástenos citar la Entomológica, la Linneana y la Real de Londres, y entre las segundas las entomológicas de Bélgica, Holanda, Suecia, Suiza y la Imperial de los Amigos de las Ciencias Naturales de Moscou, que lo contaban entre sus socios honorarios.

Debo la fotografía que acompaña estas notas á las activas diligencias de Mr. Morton, de Edimburgo, quien la obtuvo para mí de la familia del finado.

Zaragoza, Enero de 1905

GUÍA PER LA CASSERA, PREPARACIÓ Y CONSERVACIÓ
DELS LEPIDÓPTERS

PER

D. SALVADOR MALUQUER Y NICOLAU

CAPÍTOL II.

1. *Agafapapallonas*.—2. *Pinsas de cassa*.—3. *Pot de id.*.—
4. *Triangles de paper*.—5. *Capsa de cassa*.—6. *Tubos de id.*.—7. *Agullas*.

1.—L'agafapapallonas es en principi un bastó d' un metre de llarch, més ó menys, que porta en un cap un cercle de filferro, barnilla ó jonch, que sosté una bossa de glassa ó tela transparent, y destinat á agafar las papallonas y altres insectes.

El model més práctic y recomanable que coneixém es el de las figuras 1 y 2, procedent de la casa Ortner de Viena, que reuneix totas las ventatjas desitjables, puig es llauger (pesa

127 grams el cercle sol), nikelat, plegable en quatre parts, lo que fa que sia molt còmodo, puig se pot dur á la butxaca sense que fassi més bulto que una cartera; es molt sòlit, y finalment lo que constitueix sa més gran ventatja es que no necessita un bastó ab una birolla especial com els models francesos, sinó que pot adaptarse á qualsevol bastó ó canya que vingui á má.

El diàmetre práctic per la cassera sol variar entre 27 y 40 centímetres, y 60 á 80 la llargada de las bossas.

Las millors se fan de seda de Zurich (usada també en molineria), que es molt forta y perfectament transparent;

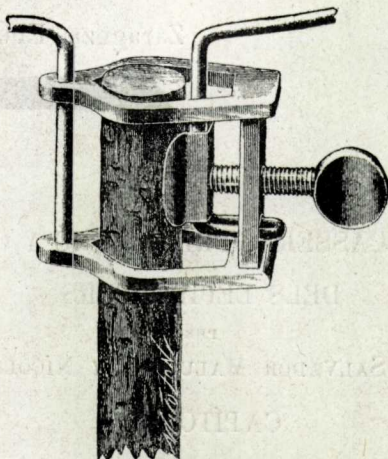

FIG. 1

pro tè l' inconvenient d' esser molt cara, per lo que surt més á compte ferla de *linón* escullint el més transparent que 's trovi.

Malgrat lo que dihuen alguns autors, las papallonas no fugen tant, si la roba del filet es de color vert d' herba, per lo que, sempre que sia possible trovar *linón* d' aquet color y ben transparent, es millor usarlo ab exclusió del blanch.

El bastó es indiferent, si bè es bó usar sempre el mateix, puig aixís s' adquiréix més seguretad de má al cassar. Els de

bambú reuneixen bones condicions d' economia, solidesa y el-legancia.

2.—Quan una papallona diurna ha caygut dins del filet, lo primer que 's tè de fer es matarla á fi de que no 's fassi malbè esvoletrejant per dintre la bossa: per aixó s' aprofita un moment en que tingui plegades les ales, y aleshores se 'ls apreta lateralment el tórax ab unas pinces fortas, tals com las representadas en la figura 3, procedents de la casa O. Staudinger, de Francfort, y que també serveixen per manejar las papallonas sense tocarlas ab los dits en las diferentas manipulacions de clavarlas, prepararlas, etc., etc. Durant las excursions es molt convenient passar un cordó pe'l forat *a* y subjectar l' altre cap al trau del gech, evitant aixís una molt possible perdua que en lo camp esdevé irreparable.

3.—Un pot de vidre de broch ample y de 5×12 cm., provehit d' un tap de suro *o*, figura 4, es indispensable per las casseras de papallonas. Pot estar preparat ab éter, cloroformo ó cyanur de potassium, com s' explicarà mes en avant.

L' éter ó el cloroformo poden portarse durant l' excursió en una ampolleta de tap esmerilat tancada dins un estotx de fusta.

4.—Un cop agafada una papallona y morta per qualsevol procediment, s' ha de guardar fins á sufrir la preparació definitiva. Els uns á mida que van agafant las papallonas y un cop mortas, si son de cos prim y alas amplas com la majoria de Diurnas y de Geómetras, las posan cada una en un rectangle de paper, que després plegan en forma de triangle com indica la figura 5. D' aquestos triangles es convenient portarne algunas dotzenas de diferentas midas fets d' un paper fort, y els que ja tenen papallona se posan en una capsa llaugera de cartró ó cedre que 's penja al coll ó 's porta á la butxacà.

5.—Altres s' estiman més portar penjada en bandolera, com un sarró, una capsa de fusta llaugera ó de llauna ab fons de moll d' etzavara ahont clavan las papallonas á mida que las agafan, pro no atravessadas com d'ordinari pe'l mitj del tórax, sinó pe'l costat, per sota las alas, figura 6, y aixís en cada agulla se n' hi posau tres ó quatre ó més, procurant que totas las

clavadas en una mateixa siguin, si fá no fá, del mateix tamany.

Las agullas deuen esser molt finas, del número 00 y quant més del 0, puig d'altre modo estropellarian el cos dels insectes.

D' aquestos dos sistemas, el primer pot recomanarse per escursions curtes, puig estalvia l' embalúm de la capsa gran; pro per escursions de tot un día ó bè á lloch en que 'ls Lepidópters abundin molt es millor el segón, puig al posar las papellonas en triangles de paper y aquets en una capsa 's pert més temps que clavántlos hi directament, á més de que quan n' hi han més de tres ó quatre dotzenas ja tè d' esser molt gran la capsa hont se posan y per lo tant ja fa de mal portar á la butxaca.

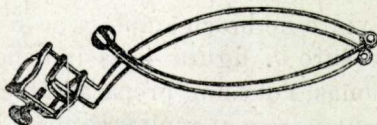

FIG. 2

6.—Fins aquí he parlat de les eines d' ús en general pe'l lepidopterista y de les especials per la cassa de papellonas diurnas, y 'm resta dir quelcóm referent á les que serveixen principalment per las Nocturnas y Microlepidópters. Suposém que dintre l' agafapapallonas, per qualsevol procediment agafada, hi tenim una *Noctua* tal com la *Agrotis obelisca* per exemple; son cos es curt, ample y cubert de pels que fugen al mes lleu contacte; el diámetre d' aquell no 'ns permet posarla en un triangle de paper, ni es fácil clavarla sense fer malbé sos pels delicats. Aleshoras ens valdrém de las capsetas ó tubos de cartró ab fons de vidre *a*, figura 7. Las més usuals son de tres dimensions, 38×28 mm., 28×24 mm. y 25×20 mm. (midas presas del exterior). Quan se surt á cassar se portan les unes dins les altres en grupos de tres.

Es precis en las casseras portarne cinquanta ó cent ó més, puig com que á cada una sols s' hi pot posar un exemplar, si 's trova una bona localitat desseguida s' omplan.

En el cas en que en plena cassera s' hagin acabat las capsas per estar totas plenas, es precís matar en el pot de cassa todas las papellonas que després se vagin agafant y clavar'as ab molt de compte á la capsa de cassa com si fóssin Diurnas, y las Geómetras delicadas posarlas en triangles de paper. Heus aquí l' utilitat de portar sempre el pot de cassa.

Alguns, en comptes de tubos de cartró, en fan servir de vidre, pro tenen aquestos darrers els inconvenients d' esser tren-cadissos y pesats; els de cartró son porosos y absorbeixen l' humitat que desprenen els insectes vius, la que 's condensa en els tubos de vidre y fa malbé los exemplars, encara que 's fassin tres ó quatre entalladuras en el tap á fi d' establir la ventilació.

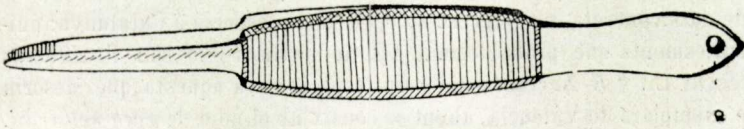

FIG. 3

Perçó nosaltres preferim aquells encara que topém ab grans dificultats per proporcionárnosels, puig á Barcelona els capsers no 'ls volen fer, y si 'ls fan surten més cars y dolents que comprats directament á la casa Staudinger.

Además, en els de cartró sols veuhen llum pe'l fons *a*, figura 7, mentres que en els de vidre, rebent la llum per tot arreu, las papellonas esvolatregan constantment fentse malbé el polsím de llurs tórax y ales.

Els tubos ó caoquetas se portan en una gran butxaca ó en un sarró de lona fosca, á fi de que no vegin llum y restin els insectes més quiets.

(Continuará)